

13 Millioner \mathcal{R} . Fortoldningen har rigtignok kun været noget over 9 Millioner \mathcal{R} , men det turde for en væsentlig Del hidrøre fra, at Sukkeraffinerierne først fortolde deres Sukkre, efterhaanden som de bruge dem, og have en temmelig lang Hensynd med Hensyn til Afgiftens Erløggelse. Da Loven af 28de Marts 1871 traadte i Kraft, maatte selvfølgelig Sukkeraffinerierne foretage en Opgjørelse af deres hidtilværende Beholdning — det sker ved enhver Løbsforandrings Indførelse — og derfor gjælder dette Beløb af 9 Millioner \mathcal{R} , som er fortoldet, i Virkeligheden ikke for 3 Aar. Det tør antages, at denne Indførelse af Muskovados-Sukker har indbragt Statskassen omtrent 50,000 Rd. mindre, end den vilde have indbragt, dersom Muskovados-Sukker ikke havde haft nogen Begunstigelse; men denne Sum, hvilken Statskassen saaledes paa en Maade bringer som Offer, kommer i Virkeligheden ikke Bestindien til Gode for mere end omtrent Halvparten, og det første af de tre Aar, nemlig 1871—72, var Indførslen af Muskovados-Sukker fra vore vestindiske Der over 12 Millioner Pbd., medens Indførslen fra andre Steder kun var noget over 2 Millioner \mathcal{R} ; men i det næste Aar havde Forholdet allerede forandret sig saaledes, at Indførslen fra vore vestindiske Der kun var 5 Millioner \mathcal{R} , medens den fra andre Steder var $7\frac{1}{2}$ Millioner \mathcal{R} , og i Aaret 1873—74 var Indførslen fra vore vestindiske Der $6\frac{1}{2}$ Millioner Pund, medens den fra andre Steder var mellem $6\frac{1}{2}$ og 7 Millioner Pund. Man ser saaledes, at man paa andre Steder, hvorfra Muskovados-Sukkere udføres, snart har lært den Fordel, som det bringer at indføre Muskovados-Sukkrene til Danmark, og at man har forstaaet at tilvende sig en væsentlig Del af den Fordel, der var Tale om at tilstaa vore vestindiske Der. Under saadanne Omstændigheder forekommer det mig virkelig at være et for stort Offer for Statskassen at bringe, naar man af Hensynet til Bestindien vil forlange denne Begunstigelse forlænget endog blot et Aar, thi den vil kun komme Bestindien tilgode for Halvparten eller maasse knapt det. I det Hele taget er jeg ikke tilbøielig til at give Bestindien Begunstigelser paa Statskassens Beføstning. Dette er nu det 3die Forslag i denne Retning, vi have modtaget i denne Samling. Vi maa bekoste Bestindiens Dverbestyrelse; der forlanges et betydeligt Bidrag til Fælles-Sukkerfagerierne, for hvilket der under alle Omstændigheder kun vil være en tvivlsom Sikkerhed, og nu attraas der en yderligere Begunstigelse, som tilmed kun med sit halve Beløb vil komme Bestindien tilgode. Under saadanne Omstændigheder nærer jeg en ikke ringe Betænkelighed ved at give en Forlængelse i denne Henseende; men jeg skal dog ikke ubtale mig med fuldkommen Bestemthed hverken om dette Punkt eller om det foregaaende. Spørgsmaalet om Suffertolden, der jo er den vigtigste Part i

hele vor Løbsbeskatning, eftersom Suffertolden indbringer $\frac{1}{4}$ af hele Indførselstolden, er for Diebliffet uuder Dverveielse i Løbsudvalget, og jeg vil derfor antage, at dette Spørgsmaal, dersom denne lille Lov bliver henvist til Løbsudvalget, vil finde sin Dverveielse i Forbindelse med det almindelige Spørgsmaal om Suffertolden.

Finantsministeren (Jonnesb. C.): Jeg ønsker kun at gjøre den Bemærkning, at dette Lovforslags nærmeste Hensigt er at holde den nuværende Tilstand ilive, naar den efter Loven af 1873 udløber den 1ste April 1875, indtil en ny Løbslov træder i Kraft, hvad ganske sikkert ikke kan ske den 1ste April 1875. Der vil selv i det heldigste Tilfælde hengaa et Lidsrum af $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Aar, inden den nye Lov kan træde i Kraft, i hvilket Lidsrum altsaa alle Handlende ville være henviste til den Tilstand, som blev skabt ved Loven af 4de Juli 1863, men som blev forladt i 1871 og altsaa nu ikke har bestaaet i 4 Aar. Jeg tror ikke, det vil være hensigtsmæssigt, ja knapt forsvareligt for dette korte Lidsrum, selv om det virkelig skulde blive $\frac{1}{2}$ Aar, at forandre Sukkerbeskatningen, for, naar den nye Løbslov træder i Kraft, da at forandre den nok engang. Jeg tillader mig derfor at tro, at der er god Grund til for denne korte Mellemtilstand at vedligeholde den Suffertold, som for Liden er gjældende, og Andet gaar Lovforslaget ikke ud paa.

Tanber: Jeg kan selvfølgelig ikke Andet end paafønlige, at den ærede Minister ikke har forlangt Forlængelsen for mere end 1 Aar. Som jeg allerede har bemærket før, den første Del af Loven af 28de Marts 1871, som handler om Positionen Nr. 227 b., under alle Omstændigheder forlænges, thi selv om man ved en endelig Løbslov vil træffe nogen Forandring med Hensyn til dette Punkt, vil det ikke her være Stedet at bringe et saadant nyt Spørgsmaal paa Bane. Hvad derimod det andet Punkt angaar, antager jeg, at det, dersom man under Dverveielsen af Løbsloven, kommer til det Resultat, at Begunstigelsen for Muscovados-Sukker ikke bør fortsættes, er ligesaa rigtigt at lade den ophøre den 1ste April 1875, som at forlange den paa et Aar eller eventuelt til en ny Løbslov maatte træde i Kraft.]

Zable: Det er en lille Gjalb, jeg vilde afbetale, eller rettere et lille Beløb, jeg vilde indkræve; men den ærede Rigsdagsmand, hos hvem jeg skulde indkræve dette Beløb, tror jeg ikke er tilstede. Det er den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Fenger). Den Gang den her omhandlede Lov for 4 Aar siden var til Drøftelse, holdt det ærede Medlem som Finantsminister et af disse meget varme og meget overbevisende Foredrag, som vi kjende, om, hvor god en Lov det var. Jeg tillod mig den Gang at